

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudců Zdeňka Kühna a Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **M. K.**, zast. JUDr. Petrem Novotným, advokátem se sídlem Slezská 874/36, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 7. 2014, čj. MV-45925-6/SO-2013, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 4. 2015, čj. 11 A 121/2014 – 45,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Ministerstvo vnitra rozhodnutím ze dne 30. 1. 2013, čj. OAM-16046-16/TP-2011, zamítlo dle § 75 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), žádost žalobce (dále jen „stěžovatel“) o povolení k trvalému pobytu. Odvolání stěžovatele proti tomuto rozhodnutí žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 1. 7. 2014, čj. MV-45925-6/SO-2013 (dále jen „rozhodnutí žalovaného“). Stěžovatel včasnou kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek

Městského soudu v Praze, kterým byla jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného zamítnuta.

II. Relevantní skutkové okolnosti vyplývající ze správního spisu

[2] Stěžovatel podal dne 20. 12. 2011 žádost o povolení k trvalému pobytu na základě § 68 zákona o pobytu cizinců. K této žádosti přiložil pracovní smlouvu uzavřenou dne 27. 6. 2011 s družstvem GANC se sídlem Tachovské náměstí 90/2, 130 00 Praha 3 (dále jen „družstvo GANC“), na pracovní pozici „člen družstva“ a potvrzení o výši příjmu z uvedené závislé činnosti za období říjen až prosinec 2011. Ministerstvo vnitra ve svém rozhodnutí konstatovalo, že uvedené doklady nelze považovat za doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území ČR ve smyslu § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť stěžovatel nedisponoval platným povolením k zaměstnání. Tuto skutečnost správní orgán ověřil u Úřadu práce České republiky – krajské pobočky pro hlavní město Prahu, z jehož přípisu ze dne 5. 9. 2011, čj. MPSV-UP/135511/12/AA, vyplývá, že stěžovateli nebylo uděleno povolení k zaměstnání pro výše uvedeného zaměstnavatele; úřad práce ani neeviduje žádost stěžovatele o povolení k zaměstnání. Ministerstvo vnitra proto na základě § 75 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců zamítlo žádost stěžovatele o povolení k trvalému pobytu. Zároveň uvedlo, že toto rozhodnutí nebude znamenat nepřiměřený zásah do rodinného nebo soukromého života stěžovatele, neboť stěžovatel je svobodný, bezdětný a nemá na území ČR žádné jiné společenské vazby. Před vydáním rozhodnutí bylo stěžovateli umožněno seznámit se s podklady rozhodnutí dle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „správní řád“), čehož právní zástupce stěžovatele využil, přičemž nevzněl žádné námitky připomínky nebo návrhy na doplnění dokazování.

[3] Proti rozhodnutí ministerstva vnitra podal stěžovatel odvolání, v němž uznal své pochybení spočívající v předložení pracovní smlouvy a doložil tentokrát obchodní smlouvu ze dne 12. 6. 2012 o výkonu funkce člena představenstva družstva GANC a potvrzení o třech posledních výplatách. Žalovaný svým rozhodnutím podané odvolání zamítl, ztotožnil se přitom s vypořádáním věci správním orgánem prvního stupně. Uvedl, že řízení o žádosti je ovládáno zásadou dispoziční. Ve vztahu k nově doloženým důkazům konstatoval, že dle ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu k nim nepřihlédl, neboť se jedná o skutečnosti a důkazy, které účastník mohl uplatnit již v řízení před správním orgánem prvního stupně. Smlouva o výkonu funkce pocházela ze dne 12. 6. 2012, rozhodnutí Ministerstva vnitra přitom bylo vydáno 30. 1. 2013, stěžovatel tedy měl možnost smlouvu doložit již ve správním řízení prvního stupně. Využil také možnosti se před vydáním rozhodnutí seznámit se všemi podklady rozhodnutí včetně informace od úřadu práce o tom, že nedisponuje příslušným povolením k zaměstnání. Ke zjištěnému skutkovému stavu přitom stěžovatel neměl námitky ani návrhy na doplnění dokazování.

III. Řízení před městským soudem

[4] Rozhodnutí žalovaného napadl stěžovatel žalobou, z níž považuje Nejvyšší správní soud ve vztahu k právě projednávané kasační stížnosti za nezbytné zmínit námitku, podle které správní orgány měly k předloženým důkazům přihlídnout a nikoli je vědomě ignorovat. Ze stávajícího znění zákona o pobytu cizinců přitom nelze dle stěžovatele

pokračování

dovodit, že by správní orgány měly možnost předložené doklady zcela pominout. Žalobce nelze tímto sankcionovat s pouhým odkazem na formální nedostatky dokladů.

[5] Městský soud se zcela ztotožnil s vypořádáním věci správními orgány a žalobu stěžovatele zamítl. Za nedůvodnou považoval námitku stěžovatele, podle které se v posuzovaném případě jednalo ze strany správních orgánů o vědomé ignorování předložených dokladů o zajištění finančních prostředků k trvalému pobytu. Předloženou pracovní smlouvu nebylo jako takový doklad možné akceptovat, neboť stěžovatel nedisponoval příslušným povolením k zaměstnání. Jednalo by se tudíž o nelegální práci. Městský soud neshledal pochybení správních orgánů ve vztahu k zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele ani rozpor správních rozhodnutí s veřejným zájmem.

IV. Kasační stížnost

[6] Stěžovatel napadl rozsudek městského soudu včas podanou kasační stížností. Namítal, že jej není možné sankcionovat zamítnutím podané žádosti pouze na základě vědomého ignorování předložených dokladů o zajištění prostředků k pobytu, a to pouze s poukazem na údajné formální právní nedostatky těchto dokladů. Napadený rozsudek je podle stěžovatele proto nezákonný, neboť takový postup správních orgánů nemá oporu v ustanoveních § 70 a 71 zákona o pobytu cizinců. K dokladům předloženým stěžovatelem mělo být přihlédnuto bez ohledu na to, zda se jednalo o pracovněprávní nebo obchodněprávní vztah.

[7] Žalovaný svého práva vyjádřit se ke kasační stížnosti nevyužil.

V. Posouzení důvodnosti kasační stížnosti

[8] Kasační stížnost je podle ustanovení § 102 a násl s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu je v ní namítán důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

[9] Na základě § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud při přezkumu rozhodnutí krajských soudů vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti, ledaže by bylo řízení před soudem zmatečné, bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo v případě, je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné. K těmto vadám Nejvyšší správní soud přihlíží z úřední povinnosti. Napadený rozsudek přezkoumal z těchto důvodů a žádné z výše uvedených pochybení v řízení před městským soudem neshledal.

[10] Stěžovatel ve své kasační stížnosti napadá postup správních orgánů, které dle jeho názoru vědomě ignorovaly jím předložené doklady o zajištění prostředků k pobytu dle § 70 odst. 2 písm. d) ve spojení s § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

[11] V řízení před Ministerstvem vnitra stěžovatel předložil pracovní smlouvu uzavřenou dne 27. 6. 2011 s družstvem GANC na pracovní pozici „člen družstva“. Správní

orgán prvního stupně k tomuto důkazu uvedl, že k němu nemůže přihlížet. Stěžovatel neměl povolení k zaměstnání na uvedenou pozici ani pro uvedeného zaměstnavatele; jednalo by se proto o nelegální zaměstnání. Městský soud tento postup správního orgánu aproboval a odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudky ze dne 28. 2. 2007, čj. 4 As 16/2006 – 89, ze dne 18. 7. 2013, čj. 9 As 30/2013 – 28, a ze dne 14. 8. 2014, čj. 9 Ads 1/2014 – 47). Z ní městský soud dovodil, že proto, aby cizinec mohl být vůbec zaměstnán a mohl tak předložit pracovní smlouvu jako o zajištění prostředků ve smyslu § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, musí disponovat příslušným povolením k takovému zaměstnání. Nemá-li takové povolení, nelze pracovní smlouvu coby doklad o zajištění prostředků akceptovat. Na základě těchto skutečností se Nejvyšší správní soud neztotožnil s námitkou stěžovatele, že by jím předložená pracovní smlouva byla správními orgány nebo městským soudem opomenuta. Správní orgány se s tímto dokladem přezkoumatelně a srozumitelně vypořádaly a uvedly, proč k němu nemohly v řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu přihlídnout, stejně tak se k předloženému dokladu vyjádřil i městský soud. Konkrétní závěry správních orgánů a městského soudu stěžovatel žádnou námitkou nezpochybnil.

[12] K dokladu, který stěžovatel předložil až v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, tj. ke smlouvě ze dne 12. 6. 2012 o výkonu funkce člena představenstva družstva GANC, žalovaný nepřihlédl s odkazem na ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu. Podle citovaného ustanovení k novým skutečnostem a k návrhům na provedené nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlídně jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti, které účastník řízení nemohl uplatnit dříve. Způsob aplikace tohoto ustanovení žalovaným správním orgánem však stěžovatel v žalobě ani kasační stížnosti nezpochybnil. Nejvyšší správní soud tedy pouze nad rámec kasační stížnosti uvádí, že postup odvolacího orgánu byl v souladu se zákonem i judikaturou zdejšího soudu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2008, čj. 2 As 56/2007-71, 12. 3. 2015, čj. 9 Azs 12/2015 – 38, ze dne 7. 11. 2012, čj. 1 As 114/2012 – 27).

VI. Závěr a náklady řízení

[13] Kasační námitky uplatněné stěžovatelem Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené neshledal důvodnými. Správní orgány se doklady předloženými stěžovatelem podrobně zabývaly a pečlivě zdůvodnily, proč k nim nepřihlédly; nejednalo se tedy z jejich strany o jakékoli vědomé ignorování těchto důkazů tak, jak namítal stěžovatel. Ani z přezkumu dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., který Nejvyšší správní soud provádí z úřední povinnosti, nevyplynul důvod pro zrušení napadeného rozsudku městského soudu. Kasační stížnost proto byla v souladu s ustanovením § 110 odst. 1 s. ř. s. větou poslední zamítnuta.

[14] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud dle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Toto právo by svědčilo žalovanému, protože však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly a jež by překročily rámec jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že ani žalovanému náhrada nákladů řízení nenáleží.

pokračování

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. března 2016

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu